

АНДРЕЯ ИЛИЕВ
ЕХ, НИНА!...

chitanka.info

Тая Нова година я срещам като войник. Бях наряд до пет часа следобяд на 31-ви. Командирът ни пушна гарнизон. Къде да отида? Тоя въпрос мъчеше още дващестина боеца от поделението. Да си ходим в къщи — далече, утре застъпваме пак в наряд. На дискотека — скъпо.

Тогавя едно ефрейторче подхвърли идеята за хижата над града. Демек на теферич. Курдисахме една голяма трапеза — почти петнайсет нереза. В другия край на залата — още една такава маса. И повечето женски. Към десет като се омешахме в едни танци... То не беше друсане, то не беше скачане. Към единайсет докопах едно женче — бонбон! Два танца, три танца... Лампите само цветни, полутъмно е. Едно ми ти кораво задниче, едни ми ти гърди... Впие устни в мен — мале, като прахосмукачка „Делонги“!... Пихме, сядяхме, ядохме, пак танцувахме... Викам й:

— В коя стая си?

Мълчи... И гледа някак по-така... Бре, да му се не види!

След дванайсет чатнахме още един танц, тя ме погледна пак по-така и излезе. Аз — след нея. Видях в коя стая влезе.

Върнах се. Ударих една чаша вино. Гледаше ме... Какво искаше да каже? Ударих още една. Войнишка кръв юнашка закипя. И още една чаш-чи-ца... Как какво иска да ми каже? След нея, ходом-марш!

Вратата не беше заключена. Вмъкнах се. Тъмно. Почаках да посвикна с тъмнината и постепенно различих три легла. В първото се очертаваше някакво тяло. Приведох се. Ами ако не е тя?... Клекнах и пузнах ръка под одеялото. Напипах нечия ръка.

— Нина — рекох тихичко.

Нищо.

Погалих я. И пак:

— Нина...

Леглото изскърца. Дебел мъжки глас отегчено уточни:

— Не е Нина. Мъжът й е.

Времето спря. Когато тръгна отново, бях на километър от хижата. Сърцето ми подскачаше между кътниците...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.